

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobce **D.J.**, zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, Náměstí Republiky 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011, č.j. DSH/11508/11,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011, č.j. DSH/11508/11, se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 11.550 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Roberta Lososa, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.11.2011, č.j. DSH/11508/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 13.7.2011, č.j. MMP/035006/11 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce „uznává vinným z porušení ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, neboť dne 2.2.2011 v době okolo 19:51 hodin jel v Plzni, jako řidič motorového vozidla, tov. zn.: VW Polo, RZ: X, po vozovce pozemní komunikace od ulice Skvrňanské ke křižovatce pozemních komunikací ulic Přemyslova x Kotkova, ve směru jízdy do centra, přičemž do prostoru předmětné

křižovatky vjel v době, kdy na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy svítil signál s červeným světlem „Stůj!“, čímž nerespektoval povinnost zastavit vozidlo před příčnou čarou souvislou umístěnou na hranici křižovatky. Za tento přestupek se obviněnému ukládá v souladu s ustanovením § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a podle ustanovení § 22 odst. 8 zákona o přestupcích, pokuta ve výši 3. 000 Kč. Současně se obviněnému ukládá podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, v souladu s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, povinnost nahradit náklady řízení, které jsou paušálně stanoveny ve výši 1.000 Kč“.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán je povinen si v přestupkovém řízení opatřit takové důkazy, které mu umožní rozhodnout o tom, zda byl přestupek spáchán či nikoli. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Skutkové závěry rozhodnutí správního orgánu musí mít oporu v provedených důkazech. Důkazy je nutno shromážďovat nejen v neprospěch obviněného, ale i svědčící v jeho prospěch. Toto však bylo postupem žalovaného i prvoinstančního orgánu porušeno. Od provádění důkazního řízení před prvoinstančním orgánem proti sobě stojí dvě verze. Na straně jedné tvrzení dvou členů policejní hlídky a na straně druhé obhajoba řidiče podporovaná svědectvím spolujezdkyně. Nutno dodat, že tvrzení policistů není podpořeno žádným dalším objektivním důkazem, např. pořízenou fotografií nebo kamerovým záznamem. Žalovaný i prvoinstanční orgán se přiklonili k verzi vyličené policisty a obhajobu řidiče odmítli, aniž by logickým a přesvědčivým způsobem vysvětlili, proč je obhajoba řidiče a zejména svědectví spolujezdkyně nevěrohodné. Zatímco prvoinstanční orgán odmítl svědectví svědkyně Martiny Majerové s ohledem na údajnou nepatrnou sílu svědectví s tím, že se jedná o jeho známou a mohla by mít zájem na výsledku řízení, žalovaný bez bližšího zdůvodnění toliko uvedl, že svědkyně neměla oproti policistům a řidiči důvod zaměřit svou pozornost na světelné zařízení a silniční provoz obecně, když byla spolujezdkyní. Takovéto odůvodnění nepostačuje k tomu, aby žalovaný snižoval hodnotu svědectví a nevzal jej v potaz na rozdíl od svědectví členů policejní hlídky. Navíc prvoinstanční orgán necituje z výpovědi svědkyně přesně, když na konci svědecké výpovědi s ohledem na námitku právního zástupce správní orgán jasně uvedl, že svědkyně na první otázku, v jakém poměru je ve vztahu k obviněnému, uvedla, že jejich vzájemný vztah je špatný (jednalo se o bývalou známou řidiče). Mezi ní a řidičem došlo v mezidobí od policejní kontroly do výsledku svědkyně ke konfliktu, a proto nemohla mít svědkyně v žádném případě osobní zájem na výsledku řízení, jak dovozuje prvoinstanční. Je naopak zřejmé, že svědkyně v takovém poměru k řidiči by v žádném případě neuváděla nepravdivé skutečnosti ve snaze pomoci obviněnému z přestupku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že o věrohodnosti výpovědi policistů nemá pochybnosti, když rozpory v jejich výpovědích omluvil faktem, že s ohledem na frekvenci silničních kontrol si přesné datum ani období policisté nemohou pamatovat, ale konkrétní přesné skutečnosti poznamenali v oznámení přestupku, který je listinným důkazem a který odvolatel podepsal. V souvislosti s oznámením přestupku zapomněl žalovaný dodat, že žalobce sice toto oznámení podepsal, ale na místě se vyjádřil tak, že s přestupkem nesouhlasí a uplatnil obranu, na které poté setrval v nezměněné podobě po celou dobu správního řízení. Pokud platí, že policisté zaznamenali do oznámení přestupku konkrétní skutečnosti, pak však musí platit i to, že konkrétní skutečnosti poznamenali i žalobce a vyličil skutkový děj bezprostředně po té, co k němu došlo a měl jej zřetelně a určitě zachycen v paměti. Žalobce konstatoval, že v této souvislosti poukazuje na

stanovisko žalovaného z jiného rozhodnutí ze dne 2.11.2011, č.j. DSH/14551/11, kde se žalovaný zabýval otázkou hodnocení svědeckých výpovědí policistů a zde uvedl, že pokud by došlo k tomu, že by výpovědi policistů vykazovaly rozpory, pak by tyto výpovědi bez ohledu na to, zda jde o výpovědi policistů či jiných osob byly hodnoceny jako nevěrohodné. Ovšem při hodnocení svědectví policistů v této věci žalovaný zjištěné rozpory v jejich výpovědích účelově přešel a omluvil s poukazem na četnou frekvenci silničních kontrol, když právě pro frekvenci silničních kontrol si policisté nemusí průběh každé kontroly přesně pamatovat a nelze vyloučit záměnu s jinou z kontrol se shodným dějem. Žalovaný se proto účelově vždy neřídí vlastními úvahami a závěry v totožných věcech a vychází zejména z důkazů, svědčících v neprospěch žalobce, nikoliv však z důkazů svědčících v jeho prospěch. V souladu se zásadou materiální pravdy musí žalovaný postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však vdané věci nenastalo, když prvoinstanční orgán opřel svůj závěr o vině nikoli o jednoznačně zjištěná a prokázaná fakta, ale o pravděpodobnost, opírající se o rozporné výpovědi dvou svědků. Protikladnou verzi skutkového děje, svědčící žalobci, přitom žalovaný ani jemu podřízený správní orgán logickým a určitým způsobem nevyvrátil. Pokud žalovaný nemá pro své závěry relevantní důkazy, o něž se opírá, měl ve prospěch žalobce vycházet ze zásady *in dubio pro reo*. To však neučinil a nezákonným způsobem rozhodl o vině žalobce. Žalobce se proto domnívá, že žalovaný rozhodoval ve věci na základě nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci v rozporu se zásadou materiální pravdy, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V dané věci skutečně stály proti sobě dvě verze průběhu skutkového děje. Žalovaný se shodně s prvoinstančním orgánem přiklonil k verzi tvrzené policisty, neboť tyto považuje za nezávislé svědky, přičemž ze spisového materiálu nikterak nevyplývá, že by tito měli jakýkoliv vztah k projednávané věci či k odvolateli, a tedy že by měli zájem na výsledku řízení o přestupku vedeném proti odvolateli. Z tohoto důvodu hodnotil žalovaný tyto svědky za nezávislé a jejich výpovědi za věrohodné, neboť tito neměli žádný důvod vypovídat nepravdivě. Na základě námítky právního zástupce žalobce pak prvoinstanční orgán provedl prověrku na místě a pořídil fotodokumentaci, která prokazuje, že z místa, odkud celou situaci sledovali policisté, je rovněž vidět na světelné signalizační zařízení. Co se týče hodnocení věrohodnosti výpovědi svědkyně M.M., žalovaný nikterak nezpochybnil v napadeném rozhodnutí závěry správního orgánu I. stupně. Přitom má žalovaný za to, že dostatečně zdůraznil, že právě pro nezávislost policistů považuje jejich výpovědi za věrohodné. V návaznosti na to je zcela zřejmé, že výpověď svědkyně M.M. musí být nevěrohodná, neboť je v rozporu právě s výpověďmi policistů. Je přitom zřejmé, že obsah její výpovědi je ovlivněn právě vztahem k odvolateli. Je zřejmé, že tento vztah není natolik „špatný“, jak svědkyně uváděla, když vypovídala shodně se žalobcem, a to účelově, ve snaze zprostit žalobce obvinění z přestupku. Žalovaný konstatoval, že k námitce týkající se objektivního důkazu uvádí, že v daném případě se jednalo o protiprávní jednání žalobce, které je seznatelné lidským zrakem. Žalobcem uváděný objektivní důkaz tak nebyl v daném případě nezbytný ke zjištění skutkového stavu. Co se týče protokolu o svědecké výpovědi, pak tento byl na námitku žalobce, resp. jeho právního zástupce, doplněn, a tedy prvoinstanční orgán vycházel právě z takto opraveného protokolu, shodně tak i žalovaný. Počáteční chyba v protokolu o svědecké výpovědi tak neměla vliv na následné řízení. Žalovaný dále uvedl, že oznámení o přestupku použil jako podpůrný co do obsahu výpovědí policistů. Je zřejmé, že pokud policisté vykonávají celou řadu kontrol, že s určitým časovým odstupem si určité detaily

silniční kontroly pamatovat nebudou. Žalovaný tedy odkazoval na oznámení přestupku jako na dokument zpřesňující jejich výpověď. Vzhledem k tomu, že naopak odvolatel v průběhu řízení vždy trval na téže výpovědi, k upřesnění jeho výpovědi nebylo oznámení přestupku třeba užít. V této souvislosti žalovaný poznamenává, že nikterak nezpochybňuje, že žalobce již od počátku tvrdí tytéž skutečnosti. Toto však nemění nic na tom, že žalovaný považuje jeho výpověď za účelovou. K odkazu žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2011, č.j. DSH/14551/11, žalovaný uvedl, že setrvává na svém stanovisku, že pokud se výpovědi svědků (jakýchkoliv) hájících jednu verzi skutkového děje odlišují, je nutné jejich výpovědi hodnotit jako nevěrohodné. Tento názor však zcela logicky nelze aplikovat doslovně a zcela absolutně. Je nutné posuzovat, v čem jsou případné rozdíly ve výpovědích. Aby žalovaný hodnotil svědecké výpovědi určité skupiny svědků jako nevěrohodné, museli by v jejich výpovědích být relevantní a podstatné rozdíly. V případě žalobce však tyto podstatné rozdíly ve výpovědích shledány nebyly, a tedy i s přihlédnutím k této skutečnosti byly svědecké výpovědi policistů hodnoceny jako věrohodné. Není tedy pravdou, že by žalovaný hodnotil svědecké výpovědi účelově v neprospěch obviněného z přestupku. Žalovaný uzavřel, že považuje skutkový stav za zjištěný tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány obou stupňů přitom hodnotily všechny svědecké výpovědi, přičemž svědecké výpovědi policistů vyhodnotily jako věrohodné. Naopak svědeckou výpověď svědkyně M.M. hodnotily shodně s výpovědí žalobce jako účelovou. Je zřejmé, že M.M. má nějaký vztah k žalobci, přičemž vzhledem k rozporu její výpovědi s výpovědi nezávislých svědků je zřejmé, že její výpověď je nevěrohodná, že byla podána ve prospěch žalobce. Její tvrzení o špatném vztahu k žalobci se tak jeví spíše jako účelové.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce doplnil, že zejména svědek J. si zřetelně průběh kontroly v době jeho svědectví nepamatoval, uváděl rozporné údaje o místě, kde poprvé spatřil vozidlo žalobce před hranicí křižovatky a světelným signalizačním zařízením, v prvním případě se jednalo o 10 m v druhém 25 m, nebyl schopen uvést přesně den ani hodinu silniční kontroly. Ve vzdálenosti metrů uvádí stanoviště policejní hlídky ve vozidle před hranicí křižovatky, z něhož mělo být sledováno světelné signalizační zařízení. Svědecké výpovědi policistů ani nerozlišují, kdo z členů policejní hlídky a jakým způsobem sledoval z vozidla oblast průjezdu křižovatkou a světla na předmětném světelném signalizačním zařízení. Neexistuje o tom ani žádný úřední záznam a tuto skutečnost nemůže napravit ani následná činnost správního orgánu, který sice nafotil z jistého místa v nočních hodinách oblast předmětné křižovatky, ale zůstalo sporné, zda místo nafocení správním orgánem nebo místo, ze kterého správní orgán pořídil fotografie je přesně místem odkud ten, který člen policejní hlídky mohl z vozidla sledovat pohyb vozidel na vozovce a osvit světél světelného signalizačního zařízení. Žalobce konstatoval, že je mu znám rozsudek Nejvyššího správního soudu, jak soud hodnotí hodnotu svědeckých výpovědí zakročujících policistů v rámci služebního poměru. V naprosté většině posuzovaných případů před správními soudy není možno prokázat a ani tvrdit, že by policisté, kteří ve věci vystupují v pozici svědků, měli k obviněným z přestupku nebo dalším civilním osobám kteří vystupují v pozici svědků nepřátelský vztah. Problém je tady zcela v jiné rovině, kdy policisté logicky pro časté nebo velké množství silničních kontrol a pro i přes značný časový rozptyl kontroly do dne, kdy podávají svědeckou výpověď, si prostě předmětné děje vůbec nepamatoují, většinou mají tendence odkazovat na úřední záznamy, které sepsaly bezprostředně po kontrolách, což je i případ žalobce. Ale vždy ve snaze usvědčit obviněného z přestupku bez ohledu na to, co uvádějí účastníci správního řízení nebo jiní svědci, tvrdí vše

tak, aby neohrozili obvinění z přestupku, pro které bylo zahájeno řízení. Je tady zcela zřejmé, že svědectví policistů nemůže být bez dalšího nadřazeno svědectví jiného občana, ale ani výpovědi žalobce v tomto případě, pokud z dokazování nevyplynuly jiné další skutečnosti, které by věrohodnost žalobce a svědkyně M. zcela konkrétním způsobem určitě snižovaly, zeslabovaly nebo vyvracely. Takové skutečnosti však k dispozici ve spise nejsou a jedinou skutečností, o kterou se policie opírá je to, že policisté bezpochyby hovoří pravdu, když složili i slib a proto a contrario nehovoří pravdu žalobce a svědkyně M. Pro takové situace by ve správním řízení nemuseli kromě policistů být takoví svědci vůbec vyslýcháni, nemuseli by se ani vyslýchat obvinění z přestupku a výpovědi policistů by byly nadřazeny ostatním důkazům. To je ale nepřípustné. Žalobce na svoji obranu popsal ihned do písemného oznámení přestupku stav věci, což je u těchto druhů kontrol spíše zřídkačivý jev. Navíc obvyklou praxí policejních orgánů v jiných případech je opatření existence důkazů, např. záznamu videokamerou, či pořízení fotografií z místa tak, aby nevznikaly pochybnosti o sledovaném ději. To v tomto případě nenastalo, a proto je celé toto řízení provázeno pochybnostmi o skutečném průběhu zjišťovaného děje.

Žalovaný doplnil, že výpovědi policistů ve všech případech hodnotí shodně jako výpovědi kterýchkoliv osob a důkaz svědeckou výpovědí policisty nepovažuje za důkaz nadřazený jiným důkazům. Žalovaný výpověď žalobce a svědkyně M. považuje za účelové s cílem žalobce se ze skutku vyvinít. Také tvrzení o špatném vztahu žalobce a svědkyně M. považuje žalovaný za zcela účelové. Výpovědi žalobce a svědkyně M. jsou v rozporu s výpověďmi policistů.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud se předně neztotožňuje s námitkou žalobce, uvedenou v závěru žaloby, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„výpovědi policistů se v základních, pro přestupkové řízení relevantních, rysech shodují, korespondují a doplňují se. Z těchto plyne, že přestupkové jednání odvolatele sledovali od bílých vrat v Kotkové ulici, odkud je výhled na boční část světelného signalizačního zařízení (ve směru jízdy od Skvrňan) u křižovatky ulic Kotkova a Přemyslova. Dobrý výhled na signalizační zařízení (lehce šikmo) dokládají i fotografie, které zajistil správní orgán I. instance dne 10.6.2011 ve večerních hodinách (za snížené viditelnosti - tma). Signály na světelném zařízení jsou jednoznačně zřetelné. K přestupku došlo v únoru před osmou hodinou večerní. Snímky byly pořízeny v červnu v půl jedenácté večer. Je tedy jednoznačně prokázáno, že policisté mohli vnímat barvy na světelném signalizačním zařízení zcela zřetelně. Policisté rovněž vypověděli, že vozidlo VW Polo odvolatele bylo několik metrů (cca 10 metrů od hranice křižovatky - na tomto se shodli oba policisté), když se změnil žlutý signál v červený. Policisté byli na místě dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu z důvodu zaměření se na respektování či nerespektování signálů na semaforu. Policisté se shodli na tom, že k přestupku a silniční kontrole došlo ve večerních hodinách (kolem 19. až 20. hodiny) a v zimním období (leden/únor). Je zřejmé, že s ohledem na frekvenci silničních kontrol si přesné datum policisté nemohou pamatovat (pro správní orgány je relevantní to, že šlo o večerní dobu v zimním*

měsíci), neboť konkrétní skutečnosti - datum a čas přestupku a silniční kontroly jsou poznamenány v oznámení přestupku (listinném důkazu), do něhož se odvolatel na místě vyjádřil a podepsal jej. Z výpovědi policistů vyplývá, že pokud odvolateli cca 10 metrů před příčnou čarou souvislou naskočil červený signál, musel předtím být na semaforu signál žlutý, upozorňující na změnu signálu. Odvolatel, jak vypověděl při ústním jednání dne 5.5.2011, uvedl, že světelné signalizační zařízení zaregistroval v době, kdy vyjížděl od benzinové stanice a v tuto dobu měl na semaforu svítit červený signál. Na výjezdu měl čekat cca 1 minutu, a když vyjel, byl na semaforu signál zelený. Tento signál se cca 3 metry před křižovatkou měl změnit na žlutý. Jeho tvrzení podporuje svědkyně M. (ta uvedla vzdálenost od křižovatky 1-1,5 metru). Oproti tomu policisté (kteří se při daném silničním dohledu zaměřili na tento charakter přestupků) se ztotožnili ve výpovědích, že odvolatel vjel do křižovatky na červenou (které předcházela žlutá signál) a tyto výpovědi korespondují i s oznámením přestupku. Jejich věrohodnost je podpořena i obsahem úředního záznamu. Svědkyně M. ve své výpovědi uvedla, že jeli ze Skvrňan v pravém jízdním pruhu; nebyl hustý provoz a byla tma (což potvrdil i odvolatel a policisté). P. M. konkrétně uvedla, že byli s vozidlem 1-1,5 metru před semaforem, když se ze zelené změnil signál na žlutou. Avšak si již (s ohledem na konkrétní vzdálenost před semaforem) nevybavila, zda se na dané benzinové stanici zastavili či nikoli. Oproti odvolateli a policistům p. M. neměla důvod zaměřit svou pozornost na světelné signalizační zařízení a silniční provoz (když byla spolujezdec). To připomíná odvolací správní orgán s ohledem na relevanci některých skutečností, které se udály před danou silniční kontrolou. Pro správní orgány není relevantní, zda se odvolatel s p. M. před průjezdem křižovatkou zastavili na benzinové stanici a stejně tak není významné, zda si policisté s ohledem na časovou prodlevu popletli leden s únorem (když o své činnosti sepsali úřední záznam a oznámení přestupku obsahující veškeré vyčerpávající informace o jednání odvolatele) a 19. a 20. hodinu či 1. nebo 2. únor nebo neuvedli konkrétní počet blokově řešených a oznámených přestupků. Pro správní orgány má význam ta okolnost, že policisté se zaměřili na respektování světelného signalizačního zařízení a tomuto přizpůsobili své stanoviště, aby měli dobrý (ničím nerušený) výhled jak na semafor, tak na křižovatku a přijíždějící vozidla (od Skvrňan). Policisté tak činili v rámci své služby, v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. O věrohodnosti výpovědi policistů nemá odvolací správní orgán pochybností. Dále odvolací správní orgán dodává, že svědci mají povinnost vypovídat pravdivě, avšak odvolatelova obhajoba může spočívat i vtom, že nebude vypovídat k věci vůbec. O skutkovém stavu, jak jej zjistil a prokázal správní orgán I. instance nemá odvolací správní orgán pochybností a neshledal porušení zásady volného hodnocení důkazů a materiální pravdy. Správní orgán I. instance se vypořádal s návrhy a námitkami odvolatele (resp. jeho právního zástupce) dostatečně“.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem žalovaný hodnotil pro rozhodnutí věci podstatné důkazy. Žalovaný dospěl k jasnému závěru o věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, přičemž se přiklonil ke skutkové verzi reality vyplývající z jejich výpovědí, nikoli ke skutkové verzi reality nabízené žalobcem a svědkyní M. Zřejmé je také, jakým způsobem žalovaný nahlížel na výpověď svědkyně M. Uvedl, že tato podporuje tvrzení žalobce, a dále dospěl k závěru, že na rozdíl od policistů neměla důvod zaměřit svou pozornost na světelné signalizační zařízení a silniční provoz (když byla spolujezdec).

Z pohledu žalobních námitek zpochybňujících správnost hodnocení důkazů žalovaným je tak napadené rozhodnutí přezkoumatelné, když z obsahu jeho odůvodnění lze seznat, jakým

způsobem žalovaný ve správním řízení provedené důkazy hodnotil. Dlužno na tomto místě doplnit, že pokud by bylo napadené rozhodnutí v části týkající se hodnocení důkazů nepřezkoumatelné, tj. nebylo-li by možné zjistit, k jakým závěrům žalovaný dospěl, nemohl by žalobce v žalobě tyto závěry zpochybňovat. To se nestalo, když žalobce proti konkrétním závěrům žalovaného v žalobě brojil konkrétními námitkami.

Pokud jde o věc samu, má soud za to, že se správní orgány dopustily nesprávného hodnocení důkazů, když na základě provedených důkazů dospěly k závěru, že bylo prokázáno, že žalobce vjel do prostoru předmětné křižovatky v době, kdy na světelném signalizačním zařízení pro jeho směr jízdy svítil signál s červeným světlem „Stůj!“.

Otázkou důkazní síly svědeckých výpovědí policistů se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 97/2011-52 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v bodech 15 a 16 uvedl, že „v rozsudku ze dne 25.7.2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, zdejší soud v obecné rovině konstatoval, že existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není ničím neobvyklým. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. V rozsudku ze dne 27.9.2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, pak Nejvyšší správní soud ve vztahu k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Nejvyšší správní soud sice v nedávné době v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídít přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114, body [40] až [44] odůvodnění)“.

V rozsudku ze dne 22.7.2011, č.j. 7 As 102/2010-86, Nejvyšší správní soud uvedl, že „v řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (in dubio pro reo)“. Nejvyšší správní soud dále ke konkrétním skutkovým okolnostem případu jím souzeného uvedl, že „stěžovatel a policisté se dále neshodli v tom, zda a z jakého místa jej policisté viděli při tom, jak telefonuje, resp. drží v ruce telefonní přístroj, zda se pak mohli otočit a zastavit jej. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při

sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědi policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímou či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného“.

Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje. Ke shora uvedeným citacím rozsudků Nejvyššího správního soudu je nezbytné doplnit, ve všech Nejvyšším správním soudem posuzovaných věcech proti sobě stály výpověď žalobce a výpovědi zasahujících policistů. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011, č.j. 7 As 102/2010-86, ani za této situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a výpovědi zasahujících policistů, není možné se bez dalšího přiklonit ke skutkové verzi případu nastíněné policisty a jako nevěrohodnou vyhodnotit výpověď obviněného s tím, že je v jeho zájmu tvrdit skutečnosti, které jej z přestupku vyviní. I za tohoto stavu je nezbytné trvat na tom, že, slovy závěrů uvedených v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu, obviněného lze shledat vinným ze spáchání přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se obviněný vytýkaného jednání dopustil.

V nyní souzeném případě takový závěr učinit nelze.

V prvé řadě je nezbytné upozornit na skutečnost, že na rozdíl od věcí souzených Nejvyšším správním soudem, v případě žalobce proti sobě nestojí výpověď obviněného a výpovědi policistů, ale výpověď žalobce podpořená výpovědí svědkyně M. a výpovědi policistů. Tuto skutečnost ostatně výslovně potvrdil i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že tvrzení žalobce podporuje svědkyně M. Již samotná existence svědecké výpovědi, při neexistenci jiného důkazu dokumentujícího skutkový děj v rozhodné době na místě samém, zásadním způsobem prolamuje možnost učinění závěru o tom, že provedené důkazy po jejich vyhodnocení tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce vytýkaného jednání dopustil.

I za této situace by samozřejmě bylo možné přiklonit se ke skutkové verzi reality vyplývající ze svědeckých výpovědí policistů. Mohlo by se tak však stát pouze tehdy, pokud

by nejen všechny ostatní pro posouzení věci rozhodné důkazy svědčily pro závěr, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání, nýbrž současně za podmínky, kdy by bylo možné na základě relevantních skutečností považovat výpověď svědkyně M. důvodně za nevěrohodnou.

Taková situace však v souzeném případě nenastala. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyhodnotil žalovaný svědeckou výpověď paní M. jako nevěrohodnou z důvodu, že *„neměla důvod zaměřit svou pozornost na světelné signalizační zařízení a silniční provoz (když byla spolujezdec)“*.

Takovéto paušální negativní hodnocení svědecké výpovědi spolujezdce není správné. Nesprávnost takového hodnocení lze vyvrátit pouhým upozorněním na to, že spolujezdec, není-li například prokázáno, že sedí v osobním automobilu na místě, ze kterého není na světelnou signalizaci výhled, může sledovat jak světelné signalizační zařízení, tak silniční provoz. Nelze tudíž vyloučit, že svoji pozornost na světelné signalizační zařízení a silniční provoz zaměřil. Žalovaným provedené negativní hodnocení by ve svém důsledku vedlo k navození situace, kdy by svědectví spolujezdce nebylo nikdy způsobilé osvědčit skutkový stav věci, a to i za situace, pokud by spolujezdec svými smysly skutkový děj skutečně vnímal.

S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu žalobce je nezbytné konstatovat, že závěr žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně M. z důvodu, že nesledovala silniční provoz, je v rozporu s obsahem výpovědi svědkyně ve vztahu k výpovědím žalobce i zasahujících policistů. Na dotaz prvoinstančního orgánu, v jakém jízdním pruhu jeli, svědkyně odpověděla *„v pravém“*. Na dotaz prvoinstančního orgánu, zda může popsat provoz ostatních vozidel v prostoru předmětné křižovatky, jak provoz ve stejném směru, kterým jel žalobce, tak v ostatních směrech, svědkyně uvedla: *„před naším vozidlem žádné vozidlo nejelo, v souběžném pruhu také žádné vozidlo nejelo. Vozidla v protisměru ani tramvaje si nevybavuji“*. K dotazu prvoinstančního orgánu, zda si vybavuje, jaké byly meteorologické podmínky, svědkyně uvedla, že *„byla tma. Nepršelo, byla suchá vozovka“*. K obdobným otázkám prvoinstančního orgánu žalobce vypověděl, že *„v době, kdy mělo k přestupku dojít, byla tma, jel v pravém pruhu, v jeho směru nejelo žádné vozidlo ani z Kotkovy ulice, zdali jela vozidla v protisměru nebo se zde pohybovaly tramvaje, neví“*. Svědek J. vypověděl, že *„bylo již šero, provoz byl slabý, ve směru jízdy žalobce žádné vozidlo nejelo, vozidla v protisměru si nevybavuje, stejně tak jako meteorologické podmínky“*. Svědek T. vypověděl, že *„byla tma, provoz byl minimální“*.

Výpověď svědkyně o situaci v silničním provozu nijak nevybočuje z provedených výpovědí, oproti výpovědi svědka T. je dokonce přesnější. Pokud by svědkyně silniční provoz nesledovala, jen stěží by mohla situaci pospat takovým způsobem, jak ve svědecké výpovědi učinila. Na základě provedených důkazů nelze tudíž učinit závěr o tom, že svědkyně silniční provoz nesledovala. Svědkyně silniční provoz sledovala, a proto nelze, jak ve svém důsledku činí žalovaný, dovodit, že by nemohla sledovat i světelné signalizační zařízení.

Na tomto místě je potřebné upozornit na skutečnost, že na rozdíl od svědkyně, u které nebylo nijak zpochybňováno, že z pozice spolujezdkyně mohla světelné signalizační zařízení vnímat, nemá závěr žalovaného o tom, že *„vykonaným šetřením na místě, o němž byl pořízen úřední záznam a snímky“* bylo prokázáno, že *„policisté mohli vnímat barvy na světelném signalizačním zařízení zcela zřetelně“*, oporu ve správních spisech. Pomine-li soud

skutečnost, že ze správních spisů nevyplývá, že by žalobce byl o tomto úkonu správního orgánu vyrozuměn, když tato skutečnost nebyla žalobcem vytýkána v žalobě, nelze z úředního záznamu ani tří pořízených fotografií seznat, z jakého konkrétního místa byly fotografie pořízeny. Není zřejmá pozice vozu, ze kterého byly fotografie pořízeny, ani zda světelné signalizační zařízení bylo vidět z pozice obou policistů a ne jen z pozice policisty sedícího na místě řidiče.

Dlužno doplnit, že i pokud by policisté mohli z pozice, ve které se nacházeli, vnímat světelné signalizační zařízení, dostaly by se jejich výpovědi pouze na roveň výpovědi žalobce a svědkyně M., neboť i oni se nacházeli v pozici, ze které světelné signalizační zařízení vnímat mohli. Ani správně provedeným ohledáním na místě samém by tak nebyl odstraněn rozpor dvou odlišných skutkových verzí případu.

Soud neshledal správným ani negativní hodnocení svědecké výpovědi svědkyně M. provedené prvoinstančním orgánem. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že s ohledem na vztah k žalobci, o němž, jak vyplývá z protokolu o výpovědi, svědkyně uvedla, že je „špatný a poté se opravila, že jsou známí“, je její výpověď nevěrohodná, neboť „mohla mít osobní zájem na výsledku řízení“. Z obdobných důvodů, jaké soud uvedl již k závěru žalovaného o nevěrohodnosti svědecké výpovědi paní M., se jedná o nesprávné paušální negativní hodnocení svědecké výpovědi spolujezdce. Lze si jen stěží představit situaci, kdy spolujezdce nebude mít žádný vztah k řidiči téhož osobního automobilu. I pokud by se jednalo o stopaře, bylo by při použití obdobné logiky možné tvrdit, že má osobní zájem na výsledku řízení z důvodu své vděčnosti za svezení. Takovéto paušální odmítnutí svědecké výpovědi spolujezdce by ve svém důsledku opět vedlo k navození situace, kdy by svědectví spolujezdce bylo vždy vyloučeno osvědčit skutkový stav věci, a to i za situace, pokud by spolujezdce svými smysly skutkový děj skutečně vnímal.

Jak vyplývá již z oznámení o přestupku, byly zde od samého počátku dvě skutkové verze případu. Nejprve verze nastíněná žalobcem a proti ní stojící skutková verze nastíněná zasahujícími policisty, po provedených výpovědích pak skutková verze žalobce a svědkyně M. stojící proti skutkové verzi policistů. Vzhledem k tomu, že zde není jiný důkaz dokládající skutkový děj v rozhodnou dobu na místě samém, ani žádná objektivní skutečnost zpochybňující výpovědi jednotlivých účastníků sporného děje, je nezbytné konstatovat, že po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů se není možné jednoznačně přiklonit k žádné ze dvou rozporných skutkových verzí případu. Je proto nezbytné v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ konstatovat, že na základě ve správním řízení provedených důkazů nebyly správní orgány oprávněny shledat žalobce vinným z jednání vytýkaného mu ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů se tak dopustily žalobcem namítaného nesprávného hodnocení důkazů. Bylo tak porušeno ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tato procesní vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, když na základě ní byl žalobce shledán vinným, ačkoli pro tento závěr nesvědčily ve správním řízení provedené důkazy.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v

dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl důkaz žalobcem navrhovaným odvoláním a rozhodnutím ze dne 2.11.2011, č.j. DSH/14551/11, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden právní úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu, vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. a zúčastnil se soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Za úkon právní služby spočívající ve vyjádření k výzvě soudu podle § 51 s.ř.s. soud vycházel z odměny snížené podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu o polovinu. Nejedná se o úkon, který by byl svojí náročností srovnatelný například se sepisem žaloby, a proto má soud za to, že odměna ve výši odpovídající jedné polovině odměny za sepis žaloby je náhradou za tento úkon dostačující. Soud proto žalobci přiznal na odměně advokáta částku ve výši 7.350 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem čtyři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 1.200 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí částku ve výši 11.550 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 21. května 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová